

Skarga wniesiona w dniu 4 lipca 2012 r. — Niemcy przeciwko Komisji**(Sprawa T-295/12)**

(2012/C 273/26)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: T. Henze i J. Möller oraz Rechtsanwälte T. Lübbig i M. Klasse)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 25 kwietnia 2012 r. w sprawie działania SA.25051 (C 19/2010) (ex NN 23/2010) podjętego przez Niemcy na rzecz Zweckverband Tierkörperbeseitigung in Rheinland-Pfalz, im Saarland, im Rheingau-Taunus-Kreis und im Landkreis Limburg-Weilburg (nr sprawy C(2012) 2557 wersja ostateczna);
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi siedem zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy: naruszenie art. 107 ust. 1 i art. 106 ust. 2 TFUE, jako że Komisja błędnie zaprzeczyła temu, iż zapewnienie dodatkowych mocy przerobowych przez Zweckverband stanowi usługę w ogólnym interesie gospodarczym, oraz w rażący sposób przekroczyła granice uznania przyznane jej przez sądy Unii. W szczególności Komisja zignorowała to, że jej kontrola uprawnień dyskrecyjnych przysługujących państwu członkowskiemu przy definiowaniu usług w ogólnym interesie gospodarczym ogranicza się zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sądów Unii jedynie do „oczywistych błędów w ocenie” i że nie może ona zastąpić swoją oceną oceny dokonanej przez właściwe organy państwa członkowskiego.
- 2) Zarzut drugi: naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE, jako że Komisja błędnie stwierdziła istnienie korzyści gospodarczej na podstawie błędnego badania tzw. kryteriów Altmark, zgodnie z którymi rekompensata z tytułu wykonania zobowiązań z zakresu usług publicznych nie prowadzi do przysporzenia korzyści w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Przy badaniu każdego z czterech kryteriów Altmark Komisja popełniła błędy mające istotne znaczenie dla niniejszej sprawy. W szczególności w odniesieniu do trzeciego kryterium Altmark Komisja nie ograniczyła się do zbadania kwestii, czy rekompensata wykracza poza to, co konieczne do pokrycia kosztów wykonania zobowiązań z zakresu usług publicznych. Zamiast tego Komisja zbadała w niedo-

puszczalny sposób, czy zakres dodatkowych mocy przerobowych zapewnionych przez Zweckverband Tierkörperbeseitigung był nieodpowiedni w świetle możliwych scenariuszy wystąpienia epizootii, co instytucja ta potwierdziła mimo przeciwnych opinii biegłych.

- 3) Zarzut trzeci: naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE z powodu błędnych ustaleń dotyczących okoliczności faktycznych składających się na naruszenie handlu między państwami członkowskimi i na zakłócenie konkurencji. Z jednej strony Komisja przyznaje bowiem, że Zweckverband Tierkörperbeseitigung zgodnie z prawem korzysta na swoim obszarze usuwania [zwłok zwierzęcych] z regionalnego monopolu, w ramach którego nie jest on narażony na legalną konkurencję. Z drugiej strony Komisja nie wyciągnęła stąd jednak narzucającego się wniosku, że choćby tylko potencjalne naruszenie handlu między państwami członkowskimi lub zakłócenie konkurencji nie wchodzi w rachubę, gdyż Zweckverband Tierkörperbeseitigung nie pozostaje w stosunku konkurencji do innych przedsiębiorstw, zwłaszcza przedsiębiorstw z innych państw członkowskich pragnących podjąć i prowadzić działalność gospodarczą.
- 4) Zarzut czwarty: naruszenie art. 106 ust. 2 TFUE z powodu błędnej analizy przesłanek wyrażenia zgody przewidzianych w tym postanowieniu. W szczególności Komisja zignorowała w zaskarżonej decyzji to, że zgodnie z owym postanowieniem musi ona zbadać występowanie nadmiernej rekompensaty z tytułu świadczenia usług w ogólnym interesie. Instytucja ta nie może jednak zaprzeczyć spełnieniu przesłanek postanowienia, kwestionując wysokość kosztów świadczenia, celowość decyzji politycznych podjętych przez organy krajowe na tym obszarze lub efektywność gospodarczą podmiotu świadczącego usługi.
- 5) Zarzut piąty: ingerencja w podział kompetencji między Unią a państwami członkowskimi oraz naruszenie zasady pomocniczości prawa Unii, ponieważ Komisja poważnie zlekceważyła prerogatywy ocenne przysługujące państwom członkowskim i ich jednostkom niższego rzędu przy ustalaniu i definiowaniu usług w ogólnym interesie, zastępując swoją własną oceną ocenę dokonaną przez właściwe organy (naruszenie art. 14 TFUE i art. 5 ust. 3 traktatu o Unii Europejskiej).
- 6) Zarzut szósty: błąd w ocenie Komisji i naruszenie ogólnego zakazu dyskryminacji przewidzianego w prawie Unii, ponieważ przy badaniu definicji usługi świadczonej w ogólnym interesie Komisja nie ograniczyła się do zbadania oczywistych błędów w ocenie.
- 7) Zarzut siódmy: brak uzasadnienia zaskarżonej decyzji (naruszenie art. 296 ust. 2 TFUE). Komisja nie przedstawia bowiem w tej decyzji wywodów na temat tego, że właściwe organy, ustawodawca i Bundesverwaltungsgericht popełniły „oczywisty błąd w ocenie” w rozumieniu orzecznictwa sądów Unii, uznając zapewnienie dodatkowych mocy przerobowych za usługę w ogólnym interesie gospodarczym.